

עין משפט
נר מצוה

לג א מיי' פ"ג מהלכות מערכות הלכה י:
לך ב מיי' טז הלכה ד:
לח ג מיי' טז הלכה י:
ד (מיי' פ"ג מהלכות ברכות הל"ח עוש"ע א"ח עימן קטח ספ"ק י:)

לו ה מיי' פ"ו מהלכות

מעדין ומוספין הלכה יז:

לו ז מיי' פ"ו מהלכות מלה

הלכה י:

לח ז ח מיי' פ"ג מה'ל

ברכות הלכה ט עיין כ"ח

עוש"ע א"ח עימן קטח ספ"ק

מוסף רש"י

הביצא. עינן שלניקויק' שמפריקין בחור האלפס לחס מנא אמרינא. ל'ח. לפירורין שות מבניק' המוציא הרה. פ'הל עמוד שמחריב מבנות. ומנא נכסן להקריה אוכור ברוך שהחריבו. אם לא הויה מנחות וי' ימים רכס נטילן לאבילן. הכסן וחנן. טלמוד וקנ' על המנחות מנחת מנחת ומנחת מהמנח הקריבות נספן אפיות וכולן פתיתיה בדיחיה. טלמוד וקנ' קודם מקלה' וטשה ארון. פתיתין מימים דכמתים פתות אותה פסס (ויקרא ב'), אלמנא פתיתים פתיתין מבדן עליין המוציא פתיתין. למנחות האפיות וכל המנחת ועל המנחתם קודם קתילה עד שמחריבן לקנות לה' נמי. דלגינ אלא דקמינ מבדן הטוילא ליקט מכולן. פתית' המנחות

בדית. ומתקמל יולא ט' ידי חובתן נספס משום אכילת מלה דמנחת שבה הוה נדבית ענינ' חלבת מלות הם הם הם בעינן דכסוי כה' הם ענינ' אלמנא לחס הוי ומבדן המוציא, והא שמחתינן על כרחן רבי ישמעאל הוה דסא קמי נקט טטלן כוית אלמנא נבדיתין פתותין מכות קאי בשעירסין. פסחור ונגלן דחזר ואחלף. עירסן לשון פתיתוסין פתותין והוא שאבילן בבדי אכילת פרס. שג' וסשה שמתחיל לנטול שימור כוית עד שחרי' אכילת השעיר ויהי מבדי אכילת מלי ככר של שמה עייס' דהוי מלי ארבעט עייס' וחס זיוקף שעיר אכילת. וחס שסה יזכר אין אכילתה נבדיתוסין פתותין מכות קאי עירסן לשון פתיתוסין והוה ליה אכילת מלי וית הוסי' וית למחר ואין זו צווי כרת אם חתן הוה שאבילו מביעי ליה. וישראל לא מלי אכיל ויה"ר י"א שמעון פירש בצרכות (דף לז:) דרוקא במנחות לפי שאין רגילין להמניבד מנחות ואי אפשר לומר כן דצמספתא ס' קמי נמי הכי גבי זבח וגראה לפרש דלפי שהיו י"א משמרות מתחדשות ומתחלפות פעמיים בשנה ב' ולכל משמרה היו במי אבות נמאלא שלא היו מקריבין אלא שמי ימים בשנה חמנן קצוע להם להקריב לחיי שנה יום אחד לפיקן מבדן אונח ואמנחה שהחיינו לזמן:

לִיקַטְם מבוצ' ב'א אחמשת המינים קאי ובפסח והא ליכא למימר דאמנחות קאי דקמי אס חמך הוא וכל המנחות באות מזה כך פירש בקונטרס ויש פירושס' שכמוז כהן אפתימין שאין כהן כוית ולא איתפסח' לן היכא: **אֶפִּילוּ** פירורין שאין בהן בדיה. ואל"ת

הא דאמרינן בפרק כילד מבדכין (שם טז. ושם) פת כנומה בקערה מבדכין עליה המוציא ופליגא דר' חייא בר אבא דאמר לרין שמכלה ברכה עם הפת היכי דמי א' דליכא לחס אחר הא מסקינן הכא דמבדך המוציא ואי דאיכא לחס אחר על הגדול מבדך דעד כאן לא פליגי התם אלא בפתימין גדולים ושלמיים קטנים אכל פתימין גדולים ופתיתין קטנים פשיטא (ט בב) הוואיל ואיכא לחס אחר שס' דאההוא לחס מבדך וגראה לפרש דמיירי התם בככר שמפרר ממנו בקערה לשם ברכה כדי לזכך עליו המוציא (כז ט):

שאין כהן כוית קאי. ולא איתפסרן לן היכא והא ליכא למימר דאמנחות קאי דקמי ואס חמך הוא וכל המנחות באות מזה: **אס מלה** כו'. אלמנא משני: **שעערסן**. לשון ויפריס יחד לבית שלם: **בגא מלחם גדול**. פירוריס פחות מכית שפתמן מלחם גדול הן חשבות אגב אכילתן דכי פתמן הוי בלחם יומר מכותי והאכי חייב לבדך מוציא ל' הפירורין שנטל מן הלחם: **מאי הוי עול**. דברכת המוציא: **טוריאטא דנהמא**. תלך מרמילת לחם:

עה:

אלו מנחות נקמצות

פרק שביעי מנחות

הוי אומר [ו] **מנחת מאפה**. שש כה שמי מיינן חלות ורקיקין לפיקן לריכה ב' מעוטין הלכך קממעט מהיך מרי מיעוטו: **בתני' קופל**. כמו כופל חלה אחת לשמים ושמים לארבע: **מנדיל**. משכרה היינו פתימה: **מנחה כהנים קופל**. כדי לקיים מצות פתימה: ואין **מנדיל**. וכולה כליל: **מנחה כהן פתימה**. היינו פתימין: לא הוי מקפלה. כשאר מנחת כהנים לפי שהוה חובתו ואין נקמתה

ו' כלל וכליל היא: **רבי שמעון אומר**

מנחה נדבה של כהנים ומנחה כהן פתימה אין כהן פתיסה. כלומר שלא היה מקפלן וכו' ופליגי אה"ק דסכר מנחת כהנים קופל: ויכולן. שלניקין פתימה מקפלן שנים לר' דו' לח' וח' לט"ז עד שהיו פתימין מימים. ע"א וכולן פתימין מימים שיכול לפותמן עד שהיו הפתימין מימים אכל פחות מדימים אין יכול לפותמן כ"ה ואיכא דלמרי וכולן פתימין מימים שהיה עושה מן השעירין ו' חלות ומכל מלה וחלה ארבעס פתימין ו'ה חלה בכל פה (ס) אלא כוית. ולא מ"ה: **גמ' מ"ל פסוס**. דמאי למכאז תפשייה פחות ויכתי פסוס דמשמח (ט) לשי' פסוס יומר: **תלמוד לומר אוסה** ו' **לפתיסים**. שעשה אותה לפתימים דהיינו אחד לשנים וז' לר' ולא יומר: ו' **ומנדיל**. והדר קומנן לה ולא (ה) וימר תפתימה לפתיס' לפירורין: ואינו **מנדיל**. דמיון דלמן לריכה קמילה אין לריכה הבדלה: **אכל מקפלה לעיס**. דמיון דלמן אלא חאי עשורין אין מקפל אלא לשנים: **האי תבילא**. (ח) של דקיקין: **הוי עומד ומקריב מנחות בירושלים**. כגון שלא הקריב כוית זה עדיון מנחה מימיו או שהקריב מנחה חדשה כגון מנחת העומר אלא כהן כהשמיני: **נטלן**. הכהן לאוכלן

מבדך. הכהן המוציא ומנן ויכולן כל המנחות אפילו מנחת העומר פתימין מימים ולהכי מבדך הכהן המוציא ואי לא הוה מימים אינו מבדך: **ליקט מכולן**. ב' פירורין כוית: **ואכלן אף חמך כו'**. ומינאלא כהן ידי חובתו דחשיב ליה לחס נמי מבדך עליו המוציא: **הכא כמאי עסקינן**. דקמי ליקט מכולן: **בשעירסן**. שקבין הפירורין ביחד ו' ונטלן כדו ומבדן והוי כוית: **אי הכי היינו דקמיני טלה והוא שאלנן**. לאותן פירורין: **כשעור אכילת פרס**. שלא ששה ינן פירור' שדכו יומר מבדי אכילת פרס דהתם הויה אכילת יוואל כה ידי חובתו: **ואי בשעירסן**. יא' שגובלן דהוי חמיה אמת: **שאלנו מימני ליה**. דמיון דמני שאלנן משמע יב' דרוב פירורין ויהי חשבו ובר ברכה י"א הלכך פירורין נמי שקלטן ב'ו'ו' שטוינן מינס ומבדך עליהן אכל המנחות שפירכן ולא שמיירי מהן דכר חשוב אימא לך דצענין כוית. והאי מצינא נמי דקאמר אי אית כה מימי וכו' אף על פי שגא מלחם גדול אי לא הוה חשבו ובר ברכה י"א הלכך פירורין שאין

כין כוית. מבדך עליהן המוציא: **טוריאטא דנהמא**. שהיא כהן מרמילת לחם ולא שהיו כרוי כל כך שאין נראה אם הם לחם או לא:

רש"י בת"כ

אין דבר שלרין שני מיעוטין. שמי מקראות עליה והיא (ויקרא ט:) **הוי אומר זו מנחת מאפה**. שגאה משני מינין. ואי קאיא גבי פתימה נמי לפירוק אימא להוציא מנחת כהנים מריך מסמבדא מנחת כהנים הוי ליה לרבינו דרין מנחת מחבת פתימה כתיבה כהן (שם) משום דשמיין מנחת יחיד ופסח כתיב בפרשה (שם) ולמעוטי שמי הלחם ולחם הפנים דלצור הן וגם יזיקא לא לרין למעוטי שמי הלחם ולחם הפנים אשפי' שמן אינן טעונין כדמעטע להו כפי' כל המנחות באות מזה (נשלט טג.) **בתני' קופל**. משכר: **ומנדיל**. משום דדעי קמיה: **מנחה כהן**. אינו מנדיל משום דלא צעי קמיה: **ועולן פוסתן כוית** ור"ש קאמר וזמתינו פליגי: **גמ' פסות**. היינו שנים דמיון דשכר הוי ליה שמי תמיכות ומדכתינו פתים שהיה כה שמי פתימות משמע דהוי ארבע: **ולא פסוין לפתיסין**. ולר"ש דאמר וכולן פותמן מימים דריש ליה הכי פחות יכול פתימין גדולים מ"ל פתים אי פתים יכול פתותים מכיות מ"ל אותה: **מכפלה**. הוואל ולא כתיב כה אלא מנחת פתים ולא פחות אותה פתים: **תבילא**. מבשיל שקורין שלניקויק' שמפרקין כה פת: **פירורין כוית**. דכחד פירור אכילא כוית: **הוי עומד**. כהן שלא הביא מנחה בשנה זו. לישנא אחרינא ישראל שלא הביא מנחה מימיו: **נטלן לאכלן**. כהן: **וספן**. בתמני' וכולן פותמן מימים אלמנא פתימין כוית מבדכין עליהן המוציא: **מפרקן**. למנחות לאחר אפייתן: **ליקט מכולן**. אפתימין דקמי ואס חמך הוא וכל המנחות באות מזה: **אס מלה** כו'. אלמנא משני: **שעירסן**. לשון ויפריס פחות מכית שפתמן מלחם גדול הן חשבות אגב אכילתן דכי פתמן הוי בלחם יומר מכותי והאכי חייב לבדך מוציא ל' הפירורין שנטל מן הלחם:

שאלן דקמי ואס חמך הוא וכל המנחות באות מזה: **אס מלה** כו'. אלמנא משני: **שעירסן**. לשון ויפריס יחד לבית שלם: **בגא מלחם גדול**. פירוריס פחות מכית שפתמן מלחם גדול הן חשבות אגב אכילתן דכי פתמן הוי בלחם יומר מכותי והאכי חייב לבדך מוציא ל' הפירורין שנטל מן הלחם: **מאי הוי עול**. דברכת המוציא: **טוריאטא דנהמא**. תלך מרמילת לחם:

שניקויק' (ט) מכולן. מכל הפירורין: (י) ביחד וגולין: (א) שגבולן אות' י' נמחק: (יג) משמע דהרבה פירורין: (יז) שלא עירסן: (יד) ברכה הוא: (טו) שליקטן ממנו: (טז) מבע"ש ממוסעו קמא: (יח) דהביצא הוא בלא בישראל כמו המחבר והמבאר. ודמבאר: ח"א: (יח) וד"ר שפעי' פירש: (יט) עיני המושמרות: (כ) בשנה דכ"ד משמרות היו ולכל משמרה היו ששה בתי: (כא) מכולן כוית: (כג) המוציא ומו"ה קאמר דטוב הוא לרביך עליהם המוציא ור' חייא סבר צריך שמחלה ולכך שלימים עדיף:

מסורת הש"ס

(א) שר"ק, (ב) נפס"ח: (ג) ומנדיל מנחת כהן, (ד) ברכות לו: (ה) ש"ס, (ו) ש"ס, (ז) פסות, ז"ק, (ח) דמרכה ז"ק, (ט) כ"א מנדיל ולא פתימה לפתימין לפירורין הסיר ומה"ר ומנדיל והדר קמך לה ספ"ד. ז"ק, (ח) ז"ל שקורין שלניקויק' שמפרקין בחור האלפס לחס וכן גרסי' ההוס' בשר"י, (ט) כפי שר"י שגמטו אינו גם בברכות לא פי' כן. שר"ק ונ"י בש"י מ"ו, (י) כן פירס הקונטרס בברכות וכתבן בשר"י מ"ו, (כ) נפ"ח דברכות הכינן, (ג) כ"ל ואי לאת לחס אחר כ"ס" פשיטא דהאזאה לחס מבדך. ז"ק, (ח) ונ"ע מו"ה פ"ח ברכות לו. ד"ה פסח.

הגהות הב"ח

(א) רש"י ד"ה ומנדיל וכו' ולא יחתי תפתימה ספ"ד וחסותן לפתיס' לשויתן נמחק: (ב) ד"ה הכא כמאי וכו' לענין המוציא ואם יש הלהבן בעין אפילו פירורין מכל' דה"ל:

לעיו רש"י

שלניקויק' (שליקויק'). הבשיל המהבשיל בחור, סדר, וכו' פירוריו לחם ועוד.

רבינו גרשום

שצריך ב' מיעוטי' לפי שיש בה ב' מינין: קופל, כמו כופל: הלה אחת לשויתן ושתיים לארבע: ומנדיל, והיינו פתימה: מנחת כהנים קופל כו'. כדי לקיים בה קצת פתימה: ואינו מבדיל, והואיל הויה כולה כליל, מנחת כהן פתימין לא היה מקפלה. כשאר מנחת כהנים לפי שהיא חובתו ואינה נקבעת כלל וכליל מדי: וכולן שצריךין פתימה מקפלן שנים לארבעה וד' לח' וח' לט"ז עד שהיו פתימין כויתיה: פתות יכול לשים לה ויתר חיל אותה (נמי) לפתימין שעשה אותה פתות ופתיה שיקבין א' לב, וכו' יד', ולא וא' פתימיהו) פתימה לפתימין לפירורין: הביצא. שקורין בלע"ז פירקאטא: ליקט מכולן מכל הפירורין עד שיהיו כוית. מירוצא (אגם יוצא בהן) ידי חובתו הכי נמי דמבדך עלייהו המוציא: הכא כמאי עסקינן דיוקבין בהן כגון שעירסן: שקיבין הפירורין ביחד ולשון וחזרין והוו כוית: אי הכי דקמי עליה והוא שאבילן, אותן פירורין שליקט: כשעירו כדי אכילת פרס. ולא שהה בהן יותר והיא אכילת יוצא: ואי בשעירסן, שגבולן והוה חתיכה אחת שאבילו מבני ליה וכשאמר שאכלן משמע דהורבה פירורין הם ולא חתיכה אחת: אלא ודאי פירוריון קאמר ומהכא לא תפשוט והכא כמאי עסקינן דיוצא בפירורין שליקט כגון דבאו מלחם גדול. דאיתא הפת דבאו כמנו אכתי הוי חשוב וקאי וכו' ברכה הוא הלכך פירורין נמי שליקטן בר ברכה נכחו אבל המנחות שפירכן כולן ולא שנתירי בהן דבר חשוב אכתי לא ידעינן: תאוריתא דנהמא. שהיא כהן מראה לחם ולא דקין הרבה לחם (ידוע) [נראה] אם היו לחם אם לאו: